

Het was een hele zoektocht door de stad.
Maar dit zijn ze, volgens ons: de 17 jonge
creatieve talenten van 2017.
Van sneakerontwerper tot violist.

17X <30

DANIEL AITOUGANOV (24) fashiondesigner/modeontwerper

Tijdens zijn stage bij ontwerper Alexander Wang in New York zag Daniel Aitouganov de documentaire *7 billion others*, waarin de Franse journalist Yann Arthus-Bertrand in gesprek gaat met mensen over de hele wereld. Aitouganov was geshockeerd door de positie van vrouwen in sommige landen.

"Als ze hun man niet respecteerden, werden ze geslagen, verkracht en soms zelfs gedood."

Terug in Amsterdam besloot hij zijn afstudeercollectie in het teken te zetten van vrouwen. "Ik wilde een ode aan de vrouw maken; een positief geluid tegenover het

geweld." Het werd een geëngageerde collectie, waarmee hij de Lichting 2016 modeprijs won op de Amsterdam Fashionweek. "Ik weet dat ik de wereld niet met kleren kan veranderen, maar het enige wat ik kan is kleren maken."

Sinds het winnen van de prijs krijgt Aitouganov geregeld de vraag wat zijn volgende stap zal zijn. Hij twijfelt. "Sommige mensen zeggen: ga voor jezelf beginnen. Maar ik wil eerst nog meer leren en ervaringen opdoen. Ik heb nu een collectie gemaakt die expressief is, maar ook ondraagbaar. Ik wil nu iets maken dat ook aantrekkelijk is als product. Het liefst iets waarvan je nu denkt: wie gaat dat dragen? Maar over twintig jaar loopt iedereen ermee. Net zoals de spijkerbroek zeventig jaar geleden een ondenkbaar kledingstuk was en dat we nu allemaal dragen."

CELINE BERNAERTS (26)

hair- en make-upartist

Dat ze iets creatiefs wilde doen, wist Celine Bernaerts van jongs af aan. "Ik wilde altijd al naar de kunstacademie, maar waarvoor wist ik niet. Toen ik binnenkwam ging ik de richting fotografie doen, maar ik was technisch niet sterk. Het lukte me niet om te maken wat ik in mijn hoofd had."

Aan fotoshoots vond ze eigenlijk altijd het haar en make-upgedeelte het interessantste en nadat ze de kunstacademie vaarwel had gezegd, kwam ze uiteindelijk terecht bij de make-upschool van House of Orange, waar ze nu werkt.

Niet heel anders dan de kunstacademie, zegt Bernaerts. "Make-up is echt een kunstvorm, het gezicht is mijn canvas. Ik speel met kleur, perspectief en textuur en zo transformeer ik het beeld. Het is veel meer dan iemand knap maken."

Juist dat 'knappe' hoeft van haar niet zo. "Ik zoek graag het ongemakkelijke randje op tussen knap en lelijk, tussen te weinig en te veel." Het zorgt voor beelden die intrigeren, en dat is precies Bernaerts' doel. "Ik wil dat

'Met make-up kun je een verhaal vertellen'

mensen blijven kijken en denken: er is iets aan de hand met dat beeld; ik vind het niet eens mooi, maar ik kan ook niet stoppen met kijken."

Het liefst zou ze altijd eigen werk maken. Met make-up in de hoofdrol, en natuurlijk dat randje.

"Ik wil werk maken dat mensen echt of oerlelijk vinden of fucking mooi. Ik hoef niet de grote massa aan te spreken."

'Je moet je bewust zijn van wat er in de wereld gebeurt'

LOIS COHEN (25)

fotograaf

Ze is geen documentairefotograaf, zegt Lois Cohen meteen als ze haar werk omschrijft. “Ik ensceneer graag. Van tevoren heb ik duidelijk een beeld in mijn hoofd dat ik wil neerzetten.”

Cohens foto's zijn statements, met felle kleuren en stevige contrasten. De sfeer is dromerig. “Ik heb een dromerige kant, maar ik kijk ook veel om me heen.”

Onlangs werd Cohens werk vergeleken met dat van de Amerikaanse fotograaf Diane Arbus.

“Iemand noemde mijn werk ‘Diane Arbus, maar dan voor nineties kids’, dat vond ik een toffe beschrijving en ik kan me er ook wel in vinden.”

Net als Arbus fotografeert Cohen graag extravagante en rauwe types. “Ik raak geïnspireerd door willekeurige mensen op straat: een *groovy* oud vrouwtje op de Dappermarkt, een ongemakkelijk stelletje op een bankje of een junk die eigenlijk een heel goede stijl heeft.”

Een professioneel model zul je in Cohens foto's niet snel aantreffen, ze vraagt liever haar vrienden, of haar moeder, die ze in tv-programma *Fotostudio de Jong* als haar muze omschreef. “Ik ken mensen uit veel verschillende subculturen, die vind ik vaak gewoon interessanter. En ik wil ook graag diversiteit en authenticiteit promoten.”

Al op haar dertiende was Cohen bezig met fotografie, en nu, twaalf jaar later, staat ze op het punt de kunstacademie af te ronden.

De belangrijkste les die ze leerde, is zichzelf niet met anderen te vergelijken. “Toen ik daarmee ophield, vond ik mezelf opnieuw uit en kreeg ik het plezier in het fotograferen terug.”

‘Ik benader mijn werk in opdracht net als mijn vrije werk’

LISELORE FROWIJN (25)

fashiondesigner/modeontwerper

Nadat Liselore Frowijn in 2013 aan ArtEz was afgestudeerd als modeontwerper – cum laude – won ze met haar collectie meteen de Frans Molenaarprijs. Een jaar later mocht ze ook de Prix Chloé aan haar prijzenkast toevoegen.

“Mensen waarderen mijn werk meer dan ik had verwacht, en ik realiseerde me door het winnen van die prijzen dat ik onder mijn eigen naam kan werken.” Het geeft Frowijn de ruimte zich als ontwerper te ontwikkelen, maar er helemaal alleen voor staan, dat wil ze niet. “Ik heb nooit alleen in een studio willen werken, ik wil samenwerken. Als je samenwerkt, bereik je altijd een hoger niveau. Mode leent zich bovendien goed voor samenwerkingen.”

Voor haar collectie *Afropolitan* werkte Frowijn samen met het Nederlandse textielbedrijf Vlisco, bekend van de kleurige stoffen met drukke prints, die vooral afzet vinden in West-Afrika. Een goede match, want Frowijns werk wordt gekenmerkt door kleurige prints en de combinatie van verschillende stijlen en invloeden.

“Gelaagd en rijk,” omschrijft ze haar collecties. “Ik heb een

‘Als je samenwerkt bereik je meer’

vrij poëtische manier van werken. Ik bouw outfits laag voor laag op, als een schilderij.” Daarbij laat ze zich inspireren door de reizen die ze maakt, maar ook door kunstwerken. Onder anderen Matisse inspireerde de jonge ontwerper. “Met name zijn *cutouts*, die techniek heb ik op stoffen toegepast. Ik nam zijn werk als basis, maar ging er daarna mijn eigen gang mee.”

JIN HU (29)

chef-kok

“Wat er gebeurt in je mond als je iets eet, dat is waar het om draait,” zegt Jin Hu, telg uit een Arnhems-Chinese horecafamilie en eigenaar van vijf horecazaken.

Zijn eerste zaken opende hij in Arnhem, daarna begon hij in Antwerpen, maar hij kwam al snel terug. “Daar werd ik wel verliefd op de bistronomie.” Bistronomie, een samentrekking van bistro en gastronomie, staat voor een nieuwe stroming in de Franse keuken waarin het draait om hoogwaardig eten in een informele sfeer, en met een minder hoge rekening dan in sterrenrestaurants. Hu's restaurant

‘Ik doe dingen die ik leuk vind, maar die de markt nog niet heeft’

Velvet draait erom, maar ook Gin in de Jordaan.

Bij Gin gaat Hu nog een stapje verder: het menu is heel persoonlijk. “Ik inspireer de gerechten op mijn jeugd, op mijn herinneringen en op de emoties die daarbij boven komen.” En dat valt in de smaak: in de rubriek *Proefwerk* kreeg Gin een 8+. Recensent Hiske Versprille noemde het eten ‘om te huilen, zo lekker’.

Maar Hu doet meer dan bistronomie: in Arnhem runt hij Visje en Vleesje. “Gewoon een retegode eetcafé, dat miste ik daar.” Hu ziet zichzelf op een dag ook nog wel een snackbar openen. “Maar dan wel met de beste friet van Nederland. Alles wat ik doe moet top zijn.” ►

MASSIH HUTAK (24)

schrijver en rapper

“Mijn verhalen gaan over hoe het is om als jonge moslim in het Westen van nu op te groeien,” zegt Massih Hutak, die werkt aan een hiphopplaat. Daarnaast is hij schrijver.

“Ik ben streng islamitisch opgevoed, maar ik groeide op in het vrije Amsterdam. Ik zat op een witte school, maar woonde in wat ze noemen een zwarte wijk. Met mijn muziek wil ik laten zien dat je verschillende identiteiten kunt hebben.” Zo is Hutak Nederlander, Afghaan, Amsterdammer en moslim. “Dat kan allemaal.”

Hiphop leent zich volgens Hutak goed voor zijn verhaal. “In hiphop sample je. Je gebruikt beats uit breakdancenummers en bijvoorbeeld gitaren uit de rockmuziek. Ik sample uit de verschillende werelden die ik zie.”

Maar hiphop gaat ook over er niet bij horen: “Hiphop heeft altijd een underdogpositie gehad binnen de popcultuur. Ik ben ook vaak een buitenbeentje. Vroeger vond ik dat vervelend, nu ben ik er blij om. Het geeft me de vrijheid om die verschillende werelden te laten zien.”

Tot kort geleden gaf Hutak les op een middelbare school: maatschappijleer. Hoewel hij dat met veel plezier deed, komt het mede door zijn leerlingen dat hij stopte om zich op zijn muziekcarrière te storten.

“Ik hoorde mijn leerlingen liedjes luisteren waarvan ik dacht: als jullie dat goed vinden, moeten jullie mij eens horen. Ik vond mezelf veel beter dan de rappers naar wie zij luisterden. Ik ga gewoon een plaat maken, besloot ik toen.” Die plaat hoopt Hutak in de loop van 2017 uit te brengen en als zijn leerlingen er naar luisteren, is zijn doel bereikt.

‘Hiphop is de meest directe vorm van kunst’

GOOF KLOOSTERMAN (27)

kunstenaar

“Wat ik vaak hoor van bezoekers is dat mijn werk op een bepaalde manier logisch is, maar tegelijkertijd ook weer niet.”

Kunstenaar Goof Kloosterman speelt in zijn installaties met de manier waarop apparaten werken en geprogrammeerd zijn. “Ik onderzoek het karakter van het programma en ik plaats een apparaat vervolgens in een opstelling waarin het niet hoort te functioneren.”

Het levert verwarring op bij het publiek, maar ook bij de apparaten. “Door het uit zijn context te halen, kan het apparaat niet doen wat het het beste kan en daardoor komt de manier van werken bloot te liggen.”

Na zijn afstuderen in 2014 van de Hogeschool voor de Kunsten in Utrecht won Goof Kloosterman met zijn installaties de Ron Mandos Young Blood Award, een stimuleringsprijs van de Amsterdamse galerie Ron Mandos.

De jury roemde zijn vindingrijkheid: “De installaties wekken verwondering en verwarring op bij de beschouwer.”

Sinds het winnen van de prijs heeft Kloosterman elke mogelijkheid tot exposeren aangepakt, maar nu moet hij nieuw werk maken.

“Ik wil eind 2017 terugkomen met een nieuwe show. Nu wil ik eerst drie maanden fulltime het atelier in.”

Kloosterman wil onderzoeken of zijn manier van werken met apparaten ook zal werken op grotere concepten.

“Wat is bijvoorbeeld het apparaat van de filmindustrie? Of van de fotografie? Het zijn systemen met regels en structuren en een eigen logica, die wil ik nu onderzoeken.”

‘Mijn werk is logisch en onlogisch tegelijk’

EMMELIE KOSTER (30)

kunstcurator

Tijdens haar studie rechten begon Emmelie Koster met het organiseren van kleine exposities, in de landen waar ze voor haar studie kwam. Eerst in Hamburg en daarna in Mumbai. “Ik zag dat de verschillen tussen de lokale kunstwerelden groot waren, ook in de middelen die kunstenaars ter beschikking hebben.”

Inmiddels organiseert Koster met haar No Man's Art Gallery succesvolle tentoonstellingen over de hele wereld. Kunstenaars reizen mee van de ene pop-up naar de andere en ze werkt ook samen met lokale kunstenaars. “Als er in hun land iets is wat ze beperkt, een zwakke economie of censuur, kunnen ze door onze

exposities een andere kunstmarkt leren kennen. Dat geeft kansen en vaak meer vrijheid.” Ze organiseerde onlangs een expositie met kunstenaars uit Tehe-

‘Ik blijf weg van het statische’

ran. “In Iran is er censuur, ook op kunst. Maar op het moment dat je buiten Iran bent, heeft die censuur minder vat op wat je toont. Je haalt het werk uit zijn politieke, economische en sociale context.”

In Amsterdam heeft No Man's Art Gallery inmiddels ook een kleine vaste galerie, maar de nadruk ligt voor Koster nog steeds op de pop-ups. Het nomadische bestaan van de galerie zorgt voor onverwachte exposities. “Ik wil aan de kunstenaar kunnen vragen: wat voor ruimte wil je hebben? En dan daarnaar op zoek gaan. Dat is niet alleen voor mij interessanter, maar ook voor het publiek.”

‘In destilleren leg ik mijn hele ziel en zaligheid’

PASCAL PEETERS (28) meesterdestilleerder en medeop- richter The Stillery

Het begon als een grap, maar het brouwen liet Pascal Peeters niet meer los. De ondernemer begon zeven jaar geleden op een zolderkamer met compagnon Robin aan het destilleren van een wodka. “Die eerste was niet te zuipen.” Maar ze hielden vol en het experiment resulteerde in een Amsterdamse, biologische speltwodka, symbolisch ‘The Stillery’s First’ genaamd.

Dat hij een master moleculaire biologie op zak heeft is handig, maar niet noodzakelijk. “Alcohol maken is niet moeilijk. Er iets bijzonders en lekkers van maken, dat is de uitdaging.”

Zeker als het gaat om wodka, want die sterke drank heeft niet de beste reputatie, stelt Peeters. “Wat is je associatie met wodka? Precies, daar wil je het liefst met een mixdrankje van maken.” Hij wilde een wodka maken die je ook puur kunt drinken, zonder dat het ‘een klap in je gezicht’ is. Terug naar hoe Polen en Russen de drank vroeger brouwen, rond 1900, voordat de geur- en kleurloze wodka’s met overheersende alcoholmaak de markt overnamen. “In onze wodka proef je tonen van amandel en marsepein.”

Een groot deel van Peeters’ tijd gaat naar het verkopen van zijn product, maar zijn hart ligt bij het experiment en het destilleren. Aan de wodka die hij net op de markt bracht, had hij nog jaren kunnen sleutelen. “Ik ben een perfectionist, maar op een gegeven moment moet je zeggen: dit is het.”

GUILLAUME PHILIBERT (27) oprichter en creative director van Filling Pieces

Wat zit er tussen streetwear en high-end, als het om sneakers gaat? Die vraag stelde Guillaume Philibert zich toen hij 19 was. Als architectuurstudent en sneakerfanaat sloeg hij aan het ontwerpen. Het geld dat hij verdiende met zijn baantje bij een kledingwinkel investeerde hij in samples: eerst voor vrienden, maar later wilde hij uitbreiden naar winkels. “Negen van de tien keer was niemand geïnteresseerd, maar daardoor hield ik juist vol.”

‘Afwijzingen waren mijn drijfveer’

Hij verbindt zijn harde werken aan zijn achtergrond; als zoon van Surinaamse migranten werd hem op het hart gedrukt zijn best te doen. “Mijn vader zei altijd: ‘Je bent een buitenlandse jongen, je moet twee keer zo hard werken.’ En dat is niet om zielig te doen, maar door hard te werken ga je opvallen en krijg je succes.”

Zeven jaar na zijn eerste samples staat Philibert aan het hoofd van zijn schoenenmerk: Filling Pieces. Onder zijn klanten mag hij modellenzussen Gigi en Bella Hadid en rapper Snoop Dogg rekenen. Per seizoen brengt Filling Pieces twee collecties uit, die ze bij zeshonderd winkels over de hele wereld verkopen.

Exclusiviteit is nu de uitdaging. “In Amsterdam willen we maximaal vier à vijf verkooppunten hebben. Het moet bijzonder zijn als een winkel onze schoenen heeft liggen.”

Met een hoofdkantoor aan de Herengracht, 54 man personeel en internationale bekendheid vindt Philibert het tijd om zijn jongensimago af te schudden. “Het is een mooi verhaal, de 19-jarige jongen die een sneakermerk begon, maar ik ben gegroeid en Filling Pieces is een serieuze speler geworden.”

CHLOÉ RUTZVELD (24) fooddesigner

“Ik bedenken *future food concepts*, door wetenschap, technologie en kunst te combineren,” legt Chloé Rutzveld haar vak uit. Rutzveld is als ontwerper niet (alleen) bezig met zo mooi of lekker mogelijk voedsel te serveren, maar vooral met duurzame en creatieve oplossingen voor de toekomst van eten.

In 2014 studeerde ze cum laude af aan de Technische Universiteit van Eindhoven met haar project ‘Edible Growth’, gezD-printe levende organismen die in een paar dagen uitgroeien tot een eetbaar hapje.

Haar ideeën presenteert Rutzveld vaak met grote experimentele diners, waar het niet vreemd is als de gasten met reageerbuisjes aan de slag moeten. Door het hele land geeft ze lezingen en presentaties over haar concepten.

Het beginpunt van Rutzvelds concepten is altijd verwondering: waarom doen we het op deze manier? En daarna gaat ze experimenteren.

Zo maakte ze onlangs een stroopwafel van reststromen uit de groente-industrie. “Ik kwam erachter dat knolgewassen zoals bieten en knolselderij heel erg zoet zijn. En toen dacht ik: ik ga

‘Als ik ergens wakker van lig, is het goed’

suiker-spinnen maken van groente.” De suiker-spinnen waren niet mogelijk, maar van het sap van de wortels en bieten maakte Rutzveld een zoete

stroop en de vezels verwerkte ze tot een deeg. Even in een wafel-ijzer en voilà: een stroopwafel van restgroente. ►

HARM DUÇO SCHUT (27)

acteur

“Als acteur ben je geen poppetje dat je zomaar kunt laten doen wat je wilt,” zegt Harm Duco Schut. Sinds 2015 is hij onderdeel van het ensemble van Toneelgroep Amsterdam, nadat hij de toneelschool in Maastricht had afgerond. “Wanneer de acteurs erbij komen heeft de regisseur al veel nagedacht over het stuk; de kaders zijn gezet. Maar het stuk herkenbaar en menselijk maken, dat doen de acteurs.”

Schut speelde al in *Kings of war* en in *Glazen speelgoed* en vanaf deze maand is hij ook te zien in de nieuwe productie *Emilia Galotti*, een samenwerking met Toneelschuur Producties. Een stuk dat voor het eerst in 1772 werd opgevoerd, maar door de Noorse regisseur Maren E Bjørseth naar de moderne tijd is vertaald. “Dat je zo’n oud verhaal nieuw leven kunt inblazen, dat maakt toneel zo vernieuwend.”

Toneelgroep Amsterdam speelt ook veel in het buitenland. Nederlands publiek vindt hij vrij timide. “In Nederland zijn we toch van: doe maar normaal. De enige hoorbare reactie die je kunt krijgen is een lach, verder moet je er maar op vertrouwen dat de zaal meeleeft.” Met die afstand tussen publiek en het toneel mag van Schut wel worden geëxperimenteerd. “Een acteur die zich ineens omdraait naar het publiek en zegt: ‘Vinden jullie dat grappig?’ Dat vind ik spannend.”

Aan ambitie ontbreekt het Schut niet. Over tien jaar heeft hij *Macbeth* gespeeld en een scenario geschreven, zegt hij stellig. Maar voorlopig zit hij goed: “Ik ga hier rustig alles leren. Ik dank het universum op mijn blote knietjes dat ik hier mag spelen.”

‘Acteren is een soort tijdreizen’

BASTIAAN, WILLEM EN BOB SIZOO (19, 17 EN 17)

fotografen

“Een positieve concurrentiestrijd,” noemen ze het zelf, en zonder die onderlinge rivaliteit tussen de drie broertjes Sizoo, tweeling Bob en Willem en oudste broer Bastiaan, waren ze wel-

‘De likes zijn wel leuk, maar steeds minder belangrijk’

Toen de broers hun foto’s vier jaar geleden op Instagram zetten, werden ze gauw populair. Helemaal toen het officiële blog van Instagram over hen schreef. “We maakten goede foto’s, maar voor Instagram is het ook belangrijk dat je een verhaal hebt. Wij zijn drie broers en ook nog eens heel jong, dat spreekt aan.”

De foto’s van de broers kenmerken zich door een dromerige sfeer en met name in het begin fotografeerden ze veel landschappen, in de Achterhoek waar ze opgroeiden. Maar er zijn ook verschillen. “Je ziet wel het verschil tussen een Bob- of een Willem-foto, dat zit vooral in de kleuren en de nabewerking.” Hoewel Instagram de broers populair maakte, willen ze nu af van het imago van Instagrammer. “We willen serieuze fotografen zijn.”

De concurrentiestrijd tussen de broers is er nog steeds en dat houdt ze scherp. “Je kunt als je alleen bent ook heel goed worden, maar als je een paar weken je camera niet oppakt, gebeurt er niets. Als je met z’n drieën bent, blijf je elkaar uitdagen,” zegt Bastiaan. En het is ook gewoon gezellig, zegt Bob. “Je hoeft nooit alleen te fotograferen.”

KIM SPIERENBURG (23)

violiste

Tijdens een uitzending van *De wereld draait door* in 2014 richt Ali B zich rechtstreeks tot Marco Borsato: “Marco, als Kim niet mee mag naar de Ziggo Dome, ga ik ook niet mee.” Kim Spierenburg heeft dan net haar wens uitgesproken ooit in een vol stadion te spelen. Borsato neemt Spierenburg mee en ze speelt in dertig van zijn shows.

Het was een omslagpunt voor de violiste, die lijdt aan een auto-immuunziekte en in een rolstoel zit. “Daarvoor was ik altijd bezig mijn beperking te verbergen; ik wilde zo normaal en gezond mogelijk zijn. Maar vanaf dat moment ben ik daarmee gestopt.” Haar beperking is een belangrijke inspiratiebron. “Ik verwerk mijn ervaringen in mijn muziek, frustraties, emoties maar ook de dingen die het leven de moeite waard maken.”

Een carrière als concertviolist zit er niet in voor Spierenburg; haar lichaam is te moe en ze heeft veel pijn. “Ik ben gedwongen out of the box te denken, maar dat is ook juist mijn kracht.” Zo werkte ze al samen

‘Mijn beperking is mijn voedingsbodem’

met dj’s in een project van Red Bull Music Academy, vertelde ze in een TEDx Talk over muziek en haar beperking, is ze gaan zingen en doet ze nu de masteropleiding live electronics aan het conservatorium.

‘Tekenen is me met de paplepel ingegoten’

JULIAN STIPS (26)

illustrator

“Ik maak graag dingen waar je lang naar kunt kijken en steeds verschillende dingen in ontdekt.” De illustraties van Julian Stips laten zich omschrijven als druk en fantasievol. “Mijn werk is een mix van stijlen en culturen, het is vooral decoratief en heel dromerig.” Het liefst werkt Stips in zwart-wit.

Als jongen was hij altijd al aan het tekenen, creativiteit kreeg Stips van huis uit mee. “Mijn vader was kunstenaar en stimuleerde me altijd. Naast zijn atelier werkte een kunstenares die modeltekenlessen gaf, met een naaktmodel, daar heb ik ook veel van geleerd. Van jongs af aan was ik al serieus over tekenen. Het is me met de paplepel ingegoten.” Dat hij illustrator zou worden, voorzag hij toen al, maar wel in een andere werkomgeving: “Ik wilde altijd bij Disney werken.”

Toch koos Stips na de middelbare school niet voor een kunstacademie, maar voor de modeopleiding van ArtEZ in Arnhem. “Daardoor ben ik op een andere manier gaan tekenen en meer toegepast gaan denken. Minder vanuit mijn ideeën en meer vanuit mode in de bredere zin van het woord: de tijdgeest. En ik ben mezelf meer gaan zien als een merk.”

Hoewel hij er veel leerde, was het al snel duidelijk dat hij geen modeontwerper zou worden. “Ik maakte niet erg draagbare dingen en als ik na moest denken over stoffen was je me snel kwijt. Na mijn afstuderen ben ik weer teruggegaan naar het tekenen.”

‘De jongste in ons bedrijf is 15’

TIM VAN DER WIEL & LIAM TJOA (18 EN 19)

oprichters van GoSpooky

Op zijn dertiende had Tim van der Wiel een Twitteraccount met 250.000 volgers. “Ik vertaalde grappen uit Amerika en dat sloeg aan.” @SwagZinnetjes was een hit en als snel kwamen ook de adverteerders. “Ik hoefde niet bij de Albert Heijn te werken.”

Daarna kwam Van der Wiel terecht bij Spinnin’ Records: een groot dancelabel, waar hij als jonge hond het Snapchataccount opzette en dj’s hielp met Snapchat.

Liam Tjoa deed ondertussen hetzelfde bij de NOS. Bij een masterclass bij de omroep had het hoofd van de sociale media verzocht niets van Snapchat te begrijpen. De volgende dag stuurde Tjoa hem een Facebookbericht: hij was net klaar met zijn eindexamen en had wel tijd om te helpen.

De jongens ontmoeten elkaar kort daarna en zien een gat in de markt:

veel grote bedrijven begrijpen niet hoe ze Snapchat moeten gebruiken en zij wel. Ze beginnen GoSpooky, een bedrijf dat intussen grote campagnes uitvoert voor onder andere Hema, Mojo, Jamin en het Rijk.

De werknemers van GoSpooky, acht man, zijn allemaal jonger dan 25. “De jongste in ons bedrijf is 15, ik denk dat dat veel bedrijven ook aantrekt,” zegt Van der Wiel. “Dat hoort natuurlijk ook een beetje bij het medium Snapchat,” stelt Tjoa, die net begonnen is aan een studie informatica. Van der Wiel hoopt dit jaar zijn eindexamen vwo te halen.

Het mooiste aan het werk vinden de twee om hun eigen campagnes tegen te komen. “Het geeft een kick als je een campagne die jij hebt bedacht overal terugziet.”

MAX DE WOLF (24),

junior producer bij Halal Producties

“Als ik iets mag zeggen tegen jonge mensen als ik, is het: ga videoclipps maken.” Zo is Max de Wolf ook begonnen aan zijn carrière als producent. Op zijn 21ste maakte hij al een videoclip voor Ronnie Flex bij het nummer *Zusje*. “Dat bleek zijn doorbraak te zijn. En daar begon het voor mij ook.” Intussen is De Wolf afgestudeerd aan de Filmacademie en werkt hij als junior producer bij Halal Film & Photography.

“Als producent ontwikkel je veel tegelijkertijd, dat is het leuke. En je stopt niet als de film af is, dan ga je juist verder: waar gaan we de film verkopen en hoe? Het is ook wiskunde.”

De Wolf is blij met waar hij nu zit: “Als junior mag ik fouten maken en ik mag overal bij zitten. Dat is te gek.” Maar ooit wil hij zelf aan het roer staan en beelden maken. Dat kunnen videoclips zijn, maar ook films of commercials. “Ik denk dat het er altijd om gaat dat je mensen

‘Ik kan nog megaveel leren’

raakt, dat kan ook met commercials. Ik wil met een ideologische inslag werken.”

Toen hij 12 was dompelde De Wolf zich al onder in de film-

wereld, zijn moeder was toen directeur bij het International Film Festival in Rotterdam en nam hem mee naar de openingsfilms. “Dat waren altijd best ingewikkelde films, Japanse soft-erotische films van 3,5 uur bijvoorbeeld. Iedereen om me heen viel in slaap, maar ik zat gewoon te kijken en dacht: hoe hebben ze dit gemaakt? Is dit echt of is dit nep?” ■